

Nr 98.

Af herr **Jonsson** i Hökhult, om skrifvelse till *Kungl. Maj:t* rörande ändring i gällande förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst i syfte att växande skog utom i fråga om husbehovsvirke undantages från taxering af jordbruksfastighet.

Bevillningsförordningen föreskrifver, att fast egendom skall uppskattas till det värde, egendomen haft näst föregående år. Och i de särskilda anvisningarna till ledning vid taxeringen å jordbruksegendom påpekas bland annat, att jämväl behörigt afseende bör fästas vid skogens beskaffenhet, samt att äfven den under loppet af nästföregående fem år för försåld egendom senast betingade köpeskillning bör ligga till grund för taxeringen, som skall afse hela egendomens och sålunda äfven skogens värde.

Skogen och dess produkter hafva genom de nya skattelagar, som de senare åren tillkommit, ytterligare beskattats, nämligen genom skogsaccis, stämpling af skogskontrakt och genom den inkomst, som fås, när försäljning af skog eller skogsprodukter skett, samt äfven genom skogsvårdsafgifter. Detta är väl att beskatta ett skatteföremål rent af oskäligt.

I enlighet med gällande bevillningsförordning skall således fast egendom uppskattas till det värde, egendomen haft nästföregående år eller med andra ord egendomens saluvärde, hvori beträffande jordbruksfastighet äfven skogens värde ingår. Skola vi fortgå på den vägen att vid bevillningstaxeringen inberäkna den å fastigheten växande skogen, torde man befara, att skogsägaren kan rent af känna sig bringad att afverka skogen för att på så sätt undgå för hög skatt, helst som han ju icke har någon inkomst af detta skatteföremål. Härigenom kan då den öfverafverkning af våra skogar, som tyvärr redan pågår, komma att än ytterligare stegras.

De senast hitkomna skatteformerna för skogsbeskattning, inkomstskatten till staten och skogsaccisen till kommunen äro mycket lämpliga till beskattande af skogen, då man fått inkomst däraf och fått något att skatta för. Därigenom uppstår icke någon frestelse att afverka skogen för att blifva befriad från erläggande af skatt för växande skog, som icke lämnar någon inkomst.

Sedan vi fått de nya skattelagarna för skogsbeskattning, bör man icke fästa något afseende vid skogen eller taga den med i beräkningen vid jordbruksfastighetstaxeringen mera än möjligen värdet till underhåll af åbyggnader å fastigheten och vedbrand, där skog finnes för dessa ändamål, emedan skogen är tillräckligt beskattad i alla fall, utan endast taga hänsyn till hvad jordbruket kan gifva i inkomst som jordbruk.

Om vid taxering å jordbruksegendom den därå växande skogen icke skall ingå i taxeringen i annan mån än nyss blifvit nämndt, skall det säkerligen mycket underlätta det eftersträfvansvärda målet att komma till en jämn och rättvis taxering å jordbruksfastigheterna, då blott jordbruket som sådant skall taxeras i värde.

Det är mycket svårt och knappast möjligt för taxeringsmyndigheterna att något så när å taxeringssammanträdet kunna bedöma värdet af den växande skogen å de olika fastigheterna inom taxeringsdistriktet.

Det är nog riktigast, att skogen eller skogsprodukterna icke beskattas förrän vid den tidpunkt, då skogsägarna fått inkomst från skogen. Att däremot betala skatt för växande skog, som icke gifver någon inkomst, kan icke vara rättvist, då skogen nu beskattas på annat sätt. Följden kan blifva den, att skogen afverkas för tidigt, innan den är lämplig för afverkning, till skada både för skogsägarna och för samhället.

Det är mycket kännbart i alla fall för den största delen af skogsägare att spara på skogen och låta den ostörd stå och växa och ränta det kapital, som värdet af den tillväxande skogen hafver.

Vårt lands natur är ock så danad, att landet bör förblifva äfven ett skogbärande land. Vi behöfva skogen bland annat äfven därför, att vårt klimat genom skogen måtte hållas mera sundt, mildt och jämnt. Klimatet har en afgörande stor betydelse för trefnaden, utvecklingen och kraften på allt lefvande både på människan, djuren och växterna, hvarför det är ett mycket stort värde för ett land att hafva ett hälsosamt, stärkande och godt klimat. Den sköna, härliga och stärkande skogsluften, som bidrager till ett godt klimat, sträcker sitt välgörande inflytande till landets samtliga invånare.

Härtill kommer också en annan omständighet, som bör beaktas. Så länge värdet af växande skog skall ingå som faktor vid fastighetstaxeringen och således verkar höjande därpå, komma alltid arrendatorer att drabbas af högre skatter än som motsvara de värden, för hvilkas nyttjande de erlägga sina arrenden. Den växande skogen är icke för arrendatorn af något inkomstgifvande värde.

Om bevillningsförordningen ändras därhän, att icke någon hänsyn skall tagas till skogen vid jordbruksfastighetstaxeringen, skulle arrendatorer å jordbruksfastigheter komma ifrån skatten å växande skog, som de icke hafva någon inkomst ifrån eller fördel af mer än till vedbrand, underhåll af åbyggnader och stängsel. Då arrendatorerna vid kontraktets ingående icke tänkt på eller beräknat erlägga någon skatt för skogen, men de enligt gällande kontrakt äro förbundna att betala dylik skatt, så har detta för en del arrendatorer blifvit mycket betungande. Å en del jordbruksfastigheter är skogsvärdet lika stort som jordbrukets värde, och kommunalskatten har på grund däraf sprungit upp för dessa till belopp, som nästan motsvarar det årliga arrendet.

I allmänhet tro och vänta skogsägare, att sedan vi fått de nya skogsbeskattningslagarna, som nu tillämpas, och skogen beskattas i enlighet med dem, så skall icke någon hänsyn tagas till skogen vid nästa fastighetstaxering. Jag tror icke, att taxeringsmyndigheterna kunna underlåta att taga hänsyn till skogen och beräkna den vid taxeringen, då bevillningsförordningen föreskrifver, att behörigt afseende bör fästas vid skogens beskaffenhet, och att fast egendom skall uppskattas till det värde egendomen haft nästföregående år, om icke bevillningsförordningen blifver ändrad. Det är den, som skall ligga till grund för taxeringen.

Då bevillningstaxering å jordbruksfastighet skall ske 1913, är det nödvändigt att redan vid innevarande riksdag besluta att vidtaga sådana ändringar i nu gällande bevillningsförordning, att växande skog icke må tagas i betraktande eller beräknas vid taxeringen och att denna ändring må kunna företagas så tidigt, att den kan blifva stadfästad, så att den må ligga till grund och vinna tillämpning vid 1913 års bevillningstaxering af jordbruksegendom.

På grund af det anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t ville så omarbeta gällande nådiga förordning angående bevillning af fast egendom

samt af inkomst och därmed sammanhängande stadgande, att växande skog icke tages i betraktande eller beräknas vid bevillningstaxeringen af jordbruksfastighet i annan mån än hvad den kan betraktas såsom erforderlig för vedbrand samt underhåll af stängsel och åbyggnader.

Stockholm den 26 januari 1912.

J. A. Jonsson.

I motionen instämma:

Bernhard Nilsson.

Carl F. Sjöberg.

E. Räf.
